

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 539

משכיל לדוד

פרשת - ויגש

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

להקדים בכיה למכה

"ויפל על צווארי בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צוואריו" (בראשית מה. יד)

על ביאורו של רש"י, שיוסף בכה על צווארי אחיו בנימין משום שני בתי מקדשות שעתידין להיות בחלקו של בנימין וסופם להיחרב, ובנימין בכה על צווארי אחיו יוסף משום משכן שילה שעתיד להיות בחלקו של יוסף וסופו להיחרב. מתעוררת קושיה עצומה; הרי נאמר 'דיה לצרה בשעתה', ומשמע שלכל צרה יש את השעה שלה ואת הזמן בו צריך לכאוב ולבכות על אותה צרה, אם כן מדוע יוסף ובנימין מתאבלים על החורבן בזמן שהחורבן טרם היה? מה גם שכעת הם עומדים לפני צרות אחרות כגלות מצרים ועול השעבוד, והיה עליהם לבכות על צרות אלו ולא לחפש לבכות על צרת החורבן העתידה לבוא?!

כמו כן יש להקשות, הרי החורבן באותה העת היה בבחינת ספק, שהרי המקדש עתיד היה להיחרב בשל שנאת חינוס וכעונש על כך שהמרגלים והעם בכו בכי של חינוס על ארץ ישראל, ומשום שבכיים זה היה לשווא אמר להם הקב"ה - אתם בכיתם בכי של חינוס סופכם שתבכו בכי של דורות על חורבן הבית. ובזמן זה שבו בכו שני האחים זה על צווארי זה עדיין לא חטא העם בחטא המרגלים ויתכן שלא הייתה נגזרת גזירה זו על ישראל משום שהיו ממהרים לשוב בתשובה שלימה לפני יתברך, ובזמן זה בו החורבן עדיין אינו ודאי, מדוע האחים בוכים על הספק?

חיזוק לדברים אלו, ניתן להביא מכך שכאשר יעקב אבינו ביקש לגלות לבניו את הקץ - נסתלקה ממנו רוח הקדש ונתעלם ממנו זמן הגאולה. וביאור הדבר שהקב"ה בכונה תחילה השכיח מיעקב את רגע הקץ, כיון שבכך הוכיח הקב"ה לדורות שאמנם מלכתחילה נקבע הזמן שבו עתיד הקב"ה לגאול את בניו גאולת עולמים, אך עם זאת מקובלנו שיש לחכות לביאת המשיח בכל יום שיבוא, ובכוח תשובת העם לזרז את הקץ ולגרסו לה' יתברך להחיש את הגאולה, שהרי כידוע הגאולה תבוא או בעיתה או בבחינת אחישנה (סנהדרין צח, א), ומשום הכי אסור לאבד את התקווה ויש לצפות לגאולה מידי יום ביומו.

ועל זה הדרך גם יוסף ובנימין היו צריכים להרגיש שהחורבן אינו בבחינת גזרה סופית היות ובכוח תשובתם של ישראל היה לשנות את הגזירה, וכיון שהחורבן הוא בבחינת ספק יש להבין מפני מה מצאו לנכון לבכות אודותיו בזמן שהיו להם דברים אחרים לבכות עליהם. ונראה לבאר שיוסף ובנימין רצו להעביר מסר לדורות שיש להקדים רפואה למכה, ובזמן שיש אפשרות של חורבן בית המקדש עליהם לעשות הכל בכדי למנוע אותו. והגם שהחורבן עתה הוא בבחינת ספק, מכל מקום עצם הידיעה שהוא עלול להתרחש צריכה

לעורר את העם לתשובה שלימה. והנה החורבן נגרם בשל עוון שנאת חינוס ופגם באחדות ולכן האחים בכו, היות ורצו ללמד לישראל שעתה הם עתידים לסבול תחת שעבודו של פרעה אך לאחר מכן יזכו לגאולה באותות ובמופתים, גאולה אשר סופה להובילם לידי מתן תורה. כידוע התורה הקדושה ניתנה לעם ישראל רק כאשר הם היו מצויים באחדות, ולמעשה האחדות והערבות ההדדית הינם התנאי והבסיס לקיום התורה והשראת שכינתו של ה', ובזמן שהאחדות נעדרת מן העם גם הקב"ה ממהר לסלק את שכינתו מתוך העם. אך לדאבון הלב עם ישראל לא לקח מוסר מבכי זה אלא חרחר ריב בזה שהוציא לעג ודיבה על הארץ ולאחר מכן אף נהג בחוסר ערבות הדדית שהרי היה בהם שנאת חינוס, ומציאות זו הובילה בסופו של דבר אל החורבן.

מעשה באשה זקנה שהלכה לעולמה ובצוואתה הורישה לכל צאצאיה סכום כסף שווה, מלבד נכדה אחת שלה הורישה סכום כסף נוסף העולה בערכו וגודלו על ירושתם של שאר הצאצאים. בני משפחתה של המנוחה פנו לבית דין וביקשו לבדוק את אמיתותה של הצואה שמא נפלה בה טעות. דייני בית הדין ביקשו לראות את כל כתבי היד של הנפטרת. במהלך החיפוש מצאו יומן בו נהגה הזקנה לכתוב את כל הקורות אותה. באחד הדפים תיארה הזקנה כיצד היא אספה סביבה את כל צאצאיה, וסיפרה להם את הקורות אותה בימיה האפלים של שואת אירופה הנוראה,

והדיגשה היא בדבריה שכל הנכדים הקשיבו לדבריה והנהנו בראשם, אך נכדה אחת גילה הזדהות מופלגת בדבריה בכך שפניה נשטפו בדמעות בזמן ששמעה את סיפורי האימה. וכתבה הזקנה שבטוחה היא שאותה נכדה היא זו שתעביר הלאה לדורות הבאים את אשר קרה באותן שנים איומות, וזאת משום ההזדהות שהייתה לה עם הדברים. כשהבינו הדיינים בעדות זו הם הבינו עתה מדוע הורישה הסבתא לנכדה סכום כסף מוגדל - היות והיא ראתה בה ממשיתך דרך בסיפור התלאות, מפני ההזדהות הרבה שהיא חשה עם הדברים ששמעה מפי הסבתא.

והנה בכיים של האחים צריך ללמד אותנו כיצד עלינו להתאבל על חורבן הבית, שאם יוסף ובנימין כל כך בכו והתאבלו על החורבן למרות שהוא טרם התרחש והיה בבחינת ספק, קל וחומר שעתה, לאחר החורבן שהוא בבחינת ודאי,

עלינו להתאבל ולשוב בתשובה שלימה על מנת שנוכח לשוב ולראות בבניין הבית. ומתוך כך שנתחזק באחדות ובקירוב לבבות ונסיר את נגע המחלוקת מעלינו נזכה לביאת משיח גואל צדק. במהרה בימינו אמן.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת ויגש ד' טבת תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע	
16:01	16:15	16:19	הדלקת נרות
17:15	17:17	17:18	מוצאי שבת
17:53	17:39	17:44	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- 1 - רבי יחזקאל משינווא
- 2 - רבי רפאל שלמה לניאדו
- ט - רבי חיים שור אשכנזי
- י - עזרא הסופר
- י - רבי יעקב באק
- יא - רבי שלמה איגרי
- יג - רבי משה מללוב

ובו נאסף ראש הסף

אולי יחזרו בתשובה. והיו גבורים בירושלים עד אין חקר, והיו נלחמים עם הכשדים ומפלים מהם חללים הרבה. והיה שם גיבור אחד ושמו אביקא בן גברתי, כשהיו אנשי החיל מקלעים באבנים גדולות להפיל החומה - היה מקבלן בידו ומשליכן על בני החיל והורג מהם הרבה, עד שהתחיל לקבל האבנים ברגלו והיה מחזירן לחיל. וגרם העוון ובאת הרוח והפילתו מן החומה ונבקע ומת. באותה שעה נבקעה ירושלים ונכנסו הכשדים".

בתקופה מאוחרת יותר, חיברו חז"ל לעשרה בטבת שני אירועים נוספים שהתרחשו בסמוך לו:

"בו נאסף ראש הסף" - מותו של עזרא הסופר - מי שקומם את הריסות ממלכת יהודה אחרי שבעים שנות גלות, והביא לבניית בית שני. וכן תרגום התורה ליוונית בימי מלכות יוון.

לאחר אחרי האסון הנורא של השואה האיומה, וחרבן הקהילות היהודיות בה נהרגו כשישה מיליון מבני עמנו, קבעה מועצת הרבנות הראשית לישראל את יום עשרה בטבת כ"יום הקדיש הכללי". ביום זה משפחות הקרבנות שיום פטירתם לא נודע, אומרים קדיש, לומדים משניות ומדליקים נר נשמה לזכרם של הקדושים. הי"ד.

כוונת התענית

הרב "יסוד ושורש העבודה", מציין שבכל יום התענית יעורר ליבו אל הבכי באמירת הסליחות, וחייב גדול על האדם לקונן ולהצטער מאוד על כל המאורעות ההם שמהם כביכול הגיע צער גדול להבורא יתברך שמו ויתעלה, ושב גדול לבניו כידוע. וזהו עיקר ושורש התענית, כי דיה לצרתה בשעתה. אלא עיקרה של התענית ותכליתה הוא - כדברי הרמב"ם - "לעורר הלבבות לפתוח דרכי התשובה ויהיה זה זכרון למעשינו הרעים ומעשה אבותינו שהיה כמעשינו עתה, עד שנגרם להם ולנו אותן הצרות, שבזכרון דברים אלו נשוב להיטיב".

השל"ה הקדוש מביא בפרושו למסכת תענית, בשם רבותינו הקדמונים שאמרו: "תענית" - אותיות "תת עני". "תענית" במנין גימטריא "כמתנת ידו" - מלמד שצריך האדם ליתן צדקה ביום התענית.

וכך אמרו חז"ל בתלמוד (ברכות ו): "אמר מר זוטרא, אגרא דתעניתא - צדקא". וטעם הדבר כתב הב"ח שהרי אמרו חז"ל שיש מי שממונו חביב מגופו, ואין התענית קשה לו כל כך. ולכן אם מתענה ונותן גם צדקה אז הוא כפרה שלימה. טעם נוסף מביא ב"גלינוי הש"ס":

כדי שיהיה התענית לגמרי לשם שמים ולא יהיה בו הנאת הגוף במה שהרויח דמי סעודתו ואכילתו של אותו היום, ועל כן נותנים אחר התענית אותם הדמים שהיה צריך להוציא באכילת אותו היום - צדקה לעניים, כדי שיהיה התענית לגמרי לשם שמים.

צום העשירי, צום עשרה בטבת, הוא אחד מארבעת צומות שקבעו לנו חז"ל בעקבות חורבן בית המקדש הראשון. ביום זה החל נבוכדנצר מלך בבל את המצור על ירושלים,

מצור זה עתיד להימשך כשנה וחצי כשבסופה, ביום ט' באב, נחרב הבית והיהודים הוגלו לבלב בעינויים אכזריים. במהלך תקופה זו התדרדר המצב בעיר באיטיות אך בעקביות עד להיווצרותה של החורבן ותיאורי האימה שנחקקו לדורות במגילת איכה.

בשלשה פורעניות לקתה חודש טבת, בשלשה פורעניות הסמוכות זה לזה מיום השמיני ועד היום העשירי בו. על שמים תיקנו חכמינו זכרונם לברכה להתענות מדור לדור, ומלבד תעניות של שמונה ותשעה בטבת שנקראים הם "תעניות צדיקים" - ואין מתענים בהם אלא יחידים בלבד, הרי שבעשירי בו התענית היא "תענית ציבור" - לכלל הציבור.

כאמור ביום עשרה בטבת, סמך נבוכדנצר הרשע מלך בבל על ירושלים והביאה במצור ובמצוק ומכך נמשך חורבן של ישראל, ככתוב: "ויהי בשנה התשיעית למלכו בחודש העשירי בעשור לחודש, בא נבוכדנצר מלך בבל הוא וכל חילו על ירושלים ויחן עליה ויבנו עליה דיק סביב. ותבא העיר במצור עד עשתי עשרי שנה למלך צדקיהו. בתשעה לחודש ויחזק הרעב בעיר ולא היה לעם הארץ. ותבקע העיר". (מלכים ב. כה).

וכך מתאר המדרש (פסיקתא רבא כו), את מצוקת הרעב ששררה אז בירושלים הנצורה:

"ויחזק הרעב בעיר - והיו בנות ציון מתחברות בשווקים והיו רואות אלו את אלו, זאת אומרת לחברתה; למה יצאת לשוק, שלא יצאת לשוק מימין? והיא עונה ואומרת לה; מכסה אני ממך? קשה היא מכת הרעב, איני יכולה לסבול. והן אוחזות זו בזו וחוזרות ומבקשות בתוך העיר ואינן מוצאות. והיו מגפפות את העמודים ומתות עליהם בראש כל פינה, וביניהן יונקי חלבן היו מהלכים על ידיהם ועל רגליהם, כל אחד ואחד מכיר את אמו והוא עולה ונוטל את דדה ונותנו בפיו, שמא ימשוך לו חלב, והוא אינו מושך ונפשו מטרפת והוא מת אל חק אמו".

משך שלשה שנים, המתין להם הקדוש ברוך הוא, שמא יעשו תשובה. כפי שדורשים זאת חז"ל במדרש (ילקוט שמעוני. איכה א):

"כשבא אותו רשע עם המלכים לירושלים, דימו ללוכדה בזמן מועט, והקדוש ברוך הוא היה מחזק את אנשי ירושלים עד 'בשנה השלישית' -

חוד הפרשה

1. מנין שארץ ישראל גבוהה מכל הארצות?
2. מתי המילה "באה" משמשת בלשון עבר ומתי היא משמשת בלשון הווה?

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

יורד לחיי ממש

אין חילוק באיסור רכילות, בין אם הוא בפני ישראל ובין אם בפני נכרים. ויש אנשים שנכשלין בזה מאד, שמטילין מום בפני נכרי בסחורות שמכר לו ישראל, או במלאכה שעשה לו. ובוה מצוי שגורם לו הזק וצער, וכמה פעמים יורד לחיי ממש על ידי זה. (חפץ חיים)

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

נחמתו של יעקב

**אמותה הפעם אחרי
ראותי את פניך כי
עודך חי.** (מו. ל)

פרש"י ומדרשו סבור הייתי למות שתי מיתות בעוה"ז ולעוה"ב שנסתלקה ממנו שכינה וכו', עכשיו שעודך חי לא אמות אלא פעם אחת. וקשה שהרי אמרו חז"ל (תענית ה:): אמר ר' יוחנן; יעקב אבינו לא מת. וכאן אמר

שימות פעם אחת בעוה"ז.

ויש לבאר דבאמת כל צערו של יעקב אבינו באבדת יוסף לא היה אלא שנסתלקה ממנו שכינה,

וגם דאג שירד לגיהנם, כמו שמביא רש"י (בראשית לו. לה); ומדרשו סימן היה מסור בידי מפי הגבורה אם לא ימות אחד מבני בחיי מובטח אני שאיני רואה גיהנם.

ולכן אמר כאן שאף אם אצטרך למות פעם אחת בעוה"ז כדאי הוא,

ואין לי צער כיון שעדיין אתה חי ואזכה לעוה"ב ושרתה עלי שכינה בזה אני מתנחם.

מן המעיין

**"לכלם נתן לאיש
חבשו חליפות
שמלות".** (מה. כב)

רמז נאה מצא כאן הרב בעל "יסוד ושושן העבודה":

"חמש". ראשי תיבות: חדש, מועד, שבת. ובא לרמז שבימים אלו,

יש להחליף חליפות לכבוד אותם הימים.

"ויבך על צוואריו". (מו. כט)

אבל יעקב לא נפל על צווארי יוסף ולא נשקו - מפני שהיה קורא קריאת שמע (רש"י).

כתב המהרש"א בפירושו למסכת יומא (דף יט. ט.) שלכך אמרו חכמינו ז"ל: "כל הקורא קריאת שמע ומרמז בעיניו ומקרץ בשפתותיו - עליו הכתוב אומר: ולא אותי קראת יעקב".

והיינו שהמרמז בעיניו ומקרץ בשפתותיו - הוא אינו עושה כמעשה יעקב, שלא הפסיק באמצע קריאת שמע אפילו בשעה שפגש בן זקוניו יוסף, שהתגעגע אליו במשך עשרים ושנים שנה.

אור הזוהר

**"וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותהי רווח
יעקב אביהם"** (מה. כז)

אמר רבי חייא; אין השכינה שורה במקום עצבות, אלא במקום שיש בו שמחה. כמו שכתוב 'ועתה קחו לי מנגן והיה כמנגן המנגן ותהי עליו יד ה'".

שהרי אין השכינה שורה במקום עצבות.

ומניין? מיעקב, בשביל שהיה נעצב על יוסף נסתלקה השכינה ממנו. כיון שבאה לו השמחה על בשורת יוסף, מיד ותחי רוח יעקב אביהם".

(פרשת וישב דף קפ:)

"את הא-להים אני ירא." (מב. יח)

מכאן דרש הרב "פנים יפות", שמותר לו לאדם להתפאר במידת יראת השמים שלו, ואין להסתירה ולהלבישה במסוה כל שהוא - אלא צריך האדם לגלותה.

וכבר אמרו חז"ל "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים" - ולפיכך יש לו זכות לאדם להתפאר ביראת השמים שהשיג. וזהו שאמר יוסף לאחיו "זאת עשו וחיו את הא-להים אני ירא".

"ועתה לא אתם שלוחתם אותי". (מה. ח)

מדברי נחמתו של יוסף אל אחיו, כותב בספר "טעם ודעת", לומדים אנו יסוד ועיקר גדול היאך לנהוג:

שלא די למחול לפוגע בו, אלא צריך להעניק לו הרגשה טובה כאילו לא חטא מעולם נגדו. כשם שיוסף הסביר לאחיו שהא-להים שלח אותו ואין להם להתעצב או להרגיש עגמת נפש כלל.

ובשם הגאון רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל, נמסר, שאם חבירו הפוגע בו רוצה לתרץ את עצמו,

והוא עונה שאין צורך להצטדק,

הרי שבכך הוא מונע ממנו הרגשה טובה שביקש סליחה, וחייב לשמוע לחבירו כדי להנעים לו את ההרגשה...

"וייטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו". (מה. טז)

מפני מה היתה שמחתם של פרעה ועבדיו,

רבה כל כך, כשהביא יוסף את כל בני משפחתו למצרים, עד שהוטב הדבר בעיני פרעה ובעיני עבדיו?

משיב על כך רבי עובדיה ספורנו זצ"ל ואומר,

שלפי שחשב פרעה הרשע שמכאן ואילך, מיום שייבתם של משפחת יוסף במצרים, תהיה השגחתו של יוסף על ארץ מצרים לא כהשגחת גר מנהיג, אלא כהשגחת אזרח החושב לשבת בארץ מצרים הוא וכל זרעו אחריו. ומשום כך ישיג יוסף על טובתם של ארץ מצרים ויושיבה בכל לבו ונפשו, ועל הדבר הזה שמח פרעה, והוטב הדבר בעיניו ובעיני עבדיו.

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

לשכוח ולסלוח

**"ועתה אל תעצבו
ואל יחר בעיניכם
כי מכרתם אותי הנה
כי למחיה שלחני
א-להים".** (בראשית

מוה. ה). עוצמת
גדלותו המופלאה של

יוסף הצדיק, בזהות

במלא הדרה כאשר הוא

מנחם את אחיו על ה'רעה'

שגמלו לו כשהשליכוהו לבור, והנה הוא

מעודד את רוחם ומדבר על לבם, שמעשיהם גרמו לו להם טובה גדולה. אין
הוא בא אתם חשבון על העבר, ואם לא די בזאת הוא גם מטיב להם ודואג
לעתידם.

ידיד אישי היה לו לגאון מטפליק - רבי שמשון אהרן פולונסקי זצ"ל, ד"ר
מרדכי אליאש, זה היה מוסר לו בכל חודש סכומי כסף בכדי לחלק אותם
למטרות צדקה וחסד. מיותר לציין כי הוא עצמו לא נהנה מהכספים, אף לא
פרוטה אחת. כי אם חילק הכל לעניי ירושלים. היו כאלה שהגיעו אליו לביתו,
והיו עניים צנועים יותר שאת כספי הצדקה שלח אליהם לביתם.

פעם הבחין בו בני ביתו שהוא שולח למשפחה פלונית מנה כפולה מרגילותו.
הדבר היה לפלא בעיניהם, וזה מה שהשיב להם הרב על מה ששאלוהו: מה
ראה על ככה? "להוי ידוע לכם שכאשר יצאתי מהפוגרומים ברוסיה לילך
ארצה, רעבנו ללחם. האיש הזה שאני שולח אליו כעת, היה אז גבאי צדקה,
אך קפץ את ידו ממני. עכשיו התהפך הגלגל. אני המחלק צדקה והוא המקבל.
ובכדי שלא להיכשל ח"ו בשמירת טינה, הריני שולח לו במדה גדושה יותר,
שלא יתבעו ממני בעולם האמת, אולי נקמתי ונטרתי לו על כך..."

עומק המחשבה

כאשר גירש הגאון רבי יוסף דב סולובייצ'יק זצ"ל, את אשתו הראשונה. הוא
דחה בכל תוקף את "נדיבות לבו" של חותנו, שאמר לפצותו בכסף מלא אם
יתרצה לגרש את אשתו. יתר על כן, גם אחרי שנכנע לגורלו ונתן גט לאשתו,

לא רק שמיאן לקחת כסף מחותנו, אלא אף גמר בדעתו שבעזבו את בית
חמיו לא יקח איתו כל חפץ שקנה חותנו, פרט לטלית.

בעיית הפרנסה הטרידה את מנוחתו, כאשר עז היה חפצו להמנות על חובשי
בית המדרש. והנה איש אחד מעשירי העיר בוברויסק הציע לפנוי שילמד עם
שני בניו למשך שלוש שעות ביום גמרא ודינים, ותהיה משכורתו שלימה -
שלשה רובל כסף לשבוע, בנוסף לבית מגורים עם מזונות ומלבושים. אולם
הגרי"ד השיב את פני האיש ריקם.

רבה של בוברויסק, ידיו רבי ברוך מרדכי אטינגא זצ"ל, ניגש לדבר על לבו
ולשכנע אותו שייאות לקבל את הצעתו של העשיר ולא רק לחודשים מספר,
אך הגרי"ד סרב. לא ירד רבה של בוברויסק לסוף דעתו של הגרי"ד. וכשתלה
את סיבת מיאנוו ללמד תורה את בניו של העשיר, ב"באינו לפי כבודו", העיר
וקבע: "להיות מלמד גמרא ודינים, אין בכך משום פחיתות הכבוד! והרי גם
רבי חיים מוולוז'ין הוסיף אחרי חתימת שמו הכינוי "מלמד", להגדשת תוארו
ותפקידו". השיב לו הגרי"ד:

"זקני רבי חיים מוולוז'ין היה מלמד תורה לבני עניים, ואף פרנס אותם משלו,
שכן מהם תצא תורה בישראל, אבל כבודו מציע לי שאהיה "מלמד" לבני
עשירים והם יפרנסו אותי,

וחוששני מאד שהתורה שאלמד אותם בימי נערוותם תהפוך להם לרועץ
בגדלותם לנגח את הרבנים היושבים על מדין!"

ואולם רבה של בוברויסק לא שוכנע מדבריו והמשיך להפציר בו שיענה בחיוב
להצעת העשיר ללמוד עם בניו.

כשראה הגרי"ד כך גמר אומר לגלות לו את הסיבה האמיתית, מדוע אינו רוצה
ללמד את בניו אותו עשיר וכך אמר:

"סבורני שהעשיר הלזה,

אין טובת בניו לנגד עיניו ואין כוונתו לשם שמים! שכן מתחרה הוא עם חותני
במסחרו, וגם שונא הוא לו. חוששני, ויש רגלים לדבר, שכל רצונו לעכבני
בבוברויסק ובביתו דוקא, אינו אלא כדי לקנטר בזה את חותני ולנקום בו
ובמשפחתו. ואין אעשה הרעה הגדולה הזאת לגרום להם בזיון ועלבון ולעבור
על "לא תעמוד על דם רעך"..."

כעת נוכח רבה של בוברויסק לראות עד היכן מגעת צדקותו של הגרי"ד, ולא
הוסיף עוד לדבר אליו בענין זה ("הראשון לשושלת בריסק").

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

יהי לך אשר לך

הרכוש כפי שנדר תחילה, אלא רק מתנה קטנה, ותו לא.
בעודו יושב כך וחושב, הגיעו לביתו לפתע שליחים מרבי הדאן זצ"ל: הרב
רוצה מיד לראות אותך. הלך העשיר מיד לביתו של רבי הדאן, שם הוא
שמע מהרב: "כל הרכוש שלך,

וכל הספינות שייכות לי. גם הבגד שעל גופך שייך לי ולא לך!"

הסוחר נדהם מדברי הרב, ושאל אותו: מנין לרב כל זה? והרי לא סיפרתי
לאיש את מה שקרה ואת מה שנדרתי? "אבי נגלה אלי בחלום וסיפר לי
הכל". ובתוך כדי דיבור הוסיף הצדיק ואמר לו:

"כדי שלא לבטל את נדרך, שלא תצטרך לעשות התרת נדרים, אני נותן לך
את הכל בחזרה במתנה. יהי לך אשר לך."

אחד מסוחריו מוגאדור חזר עם ספינות מלאות בסחורה מהעיר לונדון
שבאנגליה למוגאדור. בלב הים התחוללה סערה גדולה, וזו איימה להטביע
את הספינה על כל יושביה למצולות ים.

הסוחר תפס את אומנות אבותיו בידו, והתפלל עבור הצלתו בזכות הצדיק
רבי חיים פינטו זיע"א. הוא אף נדר נדר כי אם יינצל - הוא יתן את כל
הרכוש לבנו רבי הדאן, וגם את הבגד שעל גופו יתן לצדיק.

ואכן דבר ידוע הוא, אשר כל מי שנקלע לצרה, היה נודר נדר לקופת הצדיק
כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, ובוודאי שהיה נושע.

כשהגיע הסוחר לביתו שמח וטוב לב, התחרט על נדרו וביקש לעשות
התרת נדרים". ובכל אופן החליט בליבו, שהוא לא יתן לרבי הדאן את כל